

een leerplan voor organisch onderwijs, omdat het gewoonlijk door vakonderwijzers wordt gegeven. Is die conclusie wel juist? Moet het vak niet juist deel zijn van het organisch geheel en moet de vakonderwijzer niet des te meer zijn best doen, zich met zijn vak in het geheel in te passen. Ik denk hier b.v. aan het nauwe verband tusschen de behandeling van het menschelek lichaam, de gezondheidsleer en het hier bedoelde vak Lichamelijke Oefening. Ik hoop, dat de schrijver in het Bijzonder gedeelte meer zal geven dan hij hier belooft en ook daarin zal willen bouwen.

Gr.

G. MEIMA.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

Een Amerikaansche Synode in zitting.

II.

Wanneer de breedste kerkelijke vergaderingen in Amerika samenkomen, is het de gewoonte, dat correspondentiekerken en andere inter-denominatieve lichamen, deputaten zenden, die de groeten hunner respectieve groepen overbrengen, of, wat de laatste bedoelde genootschappen betreft, bij vernieuwing vragen om zedelijke en financiële steun. Ter vergadering der Christian Reformed Church, waarover we in het vorig artikel schreven, kwam ditmaal een schrijven in, dat de groeten overbracht van een Kerk, waarmee men tot hertoe nog niet correspondeerde, n.l. de Zuidelijke Presbyterische Kerk — wier officiële naam is „Presbyterian Church U. S.” in onderscheiding van de Noordelijke Presbyterische Kerk, die officieel heet: „Presbyterian Church in U. S. A.” Zoo men ziet is er slechts het verschil van één letter in den naam. Toch is er een groot onderscheid tusschen die Kerken wat de leer betreft. De Noordelijke groep heeft heel wat moderne elementen. De Zuidelijke is betrekkelijk vrij daarvan, en wat de leiding betreft, beslist conservatief. Waar de kandidaten der Christian Reformed Church soms dienen in die Zuidelijke Kerk, kwam er meer contact in de laatste jaren.

Zelfs ontvingen een paar gegradueerden van Calvin Seminary beurzen aan een der Zuidelijke Seminaries tot voortgezette studie. En de professor in Kerkhistorie van datzelfde Seminarie werd gekozen om de feestrede te houden toen aan de kandidaten in de theologie van Calvin Seminarie diploma's werden uitgereikt.

Dit nadere contact leidde zeker tot het bovenbedoelde schrijven.

Er kwam ook een brief van een andere Presbyterische groep — de „Presbyterian Church in America”. Omdat die naam zooveel lijkt op dien der Noordelijke groep, heeft laatstgenoemde het zelfs voor het gerecht gebracht om het gebruik van dien naam te verbieden. Als ongewenschte competitie enz. De zaak is nog hangende.

Inmiddels is de „Presbyterian Church in America” in twee stukken gescheurd. Deze groep kwam in Juni 1936 tot openbaring. Onder leiding van den bekenden Dr. J. G. Machen. Het overlijden van dezen leider was een groot verlies voor de jeugdige en zwakke Kerk.

Zooals we reeds enkele maanden geleden in onze „Reformed Review” mededeelden, was de nieuwe groep op leerstellig gebied van den beginne af niet homogeen. De historie heeft de juistheid van onze mededeeling bewezen. Het waren tweelingen in den moederschoot der oude Kerk.

Het grootste deel der nieuwe groep was blijkbaar, ten deele althans, het pre-millenniale element der Noordelijke Kerk. Benevens predikanten en Kerken van independente richting. En dan natuurlijk het Gereformeerde element zooals geleid door mannen uit onze kringen afkomstig.

Eerst hield de krachtige persoonlijkheid van Dr. Machen die diverse elementen te samen. Hoewel het reeds kraakte vóór zijn overlijden op 1 Januari 1937. Zoo knikkerde men hem uit als president van den Independenten „Board” (zie vorig artikel), voor Presbyterische Buitenlandsche Zending. Na het heengaan van den bekenden leider kwam het tot breuke in 'openbaar. Ter derde Algemeene Kerkvergadering der Presb. Kerk in Amerika. Deze koos Dr. J. J. de Waard, ook uit onze kringen, als moderator of voorzitter. Als opvolger van Dr. Buswell, die op zijn beurt Machen had opgevolgd.

Buswell is een pre-millenniale kampioen, hoofd van Wheaton College, in den staat Illinois. ofschoon hij wenschte gerekend te worden als Calvinist. Onder zijne leiding hebben zich 14 predikanten afgescheiden van de „Presb. Church in America”. Ze hebben den titel aangenomen van „Bijbel Presbyterische Kerk”. En zijn van plan een theologisch seminarie te verbinden aan Wheaton College. Reeds werd de faculteit benoemd. Onder haar is een voormalig professor van Westminster Seminary, die zijn ambt neerlegde. Hij en

zijn aanstaande mede-hooggeleerden zijn, voorzover ons bekend, besliste „pre”-mannen. Het dispuut in de Presb. Kerk in Amerika was trouwens vooral betreffende het Chilasme. Ook was er verschil omtrent de houding tegenover het al of niet geoorloofde van het gebruik van alcoholische dranken.

Men trachtte ook vooroordeel te wekken door de beschuldiging, dat de tegenwoordige leiders „aliens” zijn — buitenlanders, die niet den specifiek Amerikaansch-Presbyterischen achtergrond hadden in hun denken en doen.

Ons dunkt dat deze scheuring voor het overgebleven deel een uitzuiveringsproces zal zijn, in den zin dat het de groep bevrijdde van een militant „pre”-element en van mannen die independentistische gevoelens betreffende kerkregering voorstaan.

Overigens — we zijn haast geneigd om te profeteeren aangaande de toekomst der gesmaldeelde groep. Gaven we aan die neiging plaats, dan zouden we voorspellen dat de „Presb. Church in America” binnen afzienbaren tijd nadere unie zal zoeken met de Christian Reformed Church.

Gezien dat de tegenwoordige leiders grootendeels uit die Kerk zijn gekomen en geheel homogeen met haar gevoelen wat leer en kerkregering betreft. En na het bovengenoemd uitzuiveringsproces zal daar niet hetzelfde bezwaar tegen bestaan als vroeger het geval was.

De toekomst zal het openbaren. En die is niet in der menschen hand. Gelukkig ook.

Van deputaten van correspondentiekerken gesproken, was het wederom een teleurstelling, dat er geen vertegenwoordiger was van de Gereformeerde Kerken in het land der Vaders. Kerken waarmee wij ons het meest homogeen gevoelen. Zelfs geen schrijven met zusterlijke groeten. Zeker vergeten. Wat wel jammer is, gezien de behoefte aan versterking van het gevoel van saamhoorigheid in dezen tijd met al zijn verdeeldheid. Ook omdat wij als Gereformeerden toch nog altijd het ideaal vasthouden van een Ecumenisch Concilie van onze Gereformeerde Kerken.

Broeders, belast met de correspondentie met buitenlandsche zusterkerken, neem s.v.p. nota van onze begeerte met betrekking tot de a.s. Synode, Juni 1938. Zoo de Heere wil.

Misschien dat een bezoek aan die Synode gepaard kan gaan met bijwoning van een voorgesteld Calvinistisch Congres in New-York, ter gelegenheid van de Wereldtentoonstelling in dat jaar te houden in het voormalig Nieuw-Amsterdam.

Het valt ons eenigszins moeilijk te raden in welke zaken, ter Amerikaansche Synode behandeld, men in Nederland genoeg zou belangstellen om ze in dit „Reformatie”-artikel op te tekenen. We zullen naar ons beste oordeel te werk gaan in het volgende Kort overzicht der „handelingen” der Synode.

Allereerst noemen we de actie omtrent de Joden zending. De Christian Reformed Church heeft twee zendingsposten voor missie onder de Joden. De oudste is in Paterson, in den staat New-Jersey. De zendeling, aldaar gestationeerd, Dr. H. H. Schultz, van Bentheimer afkomst, werd gedurende de zittingen der Synode door den dood afgelest — 16 Juni. Te Paterson bezit deze Missie een flink huis in een Joodsche buurt. Een veel beter inrichting wordt gevonden in de stad Chicago, een gebouw genoemd „Nathanaël Institute”. Ten behoeve dezer zendingsposten wordt van de kerken elk jaar, per huisgezin, 75 Amerikaansche centen verwacht. Hetzelfde bedrag, in Nederlandsch geld, volgens Dr. W. Breukelaar, door de Gereformeerde Kerken opgebracht ten bate der Missie onder de heidenen en Mohammedanen.

Van de zending gesproken mogen we hier zeker wel noemen het plan om een opleidings school te openen voor jongelieden die eenige opleiding wenschen om lekenarbeid te verrichten ten bate van stadszending enz. Tot hertoe diende een soort instituut in Grand Rapids. In verband met opleiding van de onderwijzers en onderwijzeressen die de Zondagsschool dienen. Er werd echter door een vorige Synode geen geld afgestaan voor de zaak. De vruchten van het pasgenoemd instituut waren niet geheel bevredigend. Nu werd opdracht gegeven om een plan voor de Synode van 1938 te leggen dat betere opleiding zal verschaffen. Wel bestaan er reeds verschillende „Bible Schools” in de V. S. Doch de meesten zijn zoo sterk chilasitisch gekleurd, dat ze een gereformeerd mensch en een gereformeerde kerk niet kunnen bevredigen.

Ze hebben reeds heel wat van onze jongelieden schade aangebracht wat hun leerbegrippen betreft. Vandaar de behoefte aan een eigen opleidings school.

Een onderwerp, dat op elke Synode onder ons heel wat discussie uitlokt, staat in verband met emeritizaken. We hebben hier in Amerika niet zulk een bevredigende regeling van het onderhoud der emeritus-predikanten en weduwen en

weezen van overleden leeraars, als in Nederland. Het Emeritusfonds noemden we reeds jaren geleden den martelaar onzer kerkelijke kassen. Onze regeling is erfelijk belast omdat zij een afwijking is van een duidelijk artikel in de Dordtsche Kerkenorde. Die Kerkenordering gaat uit van locale regeling. Bij ons heeft men de zaak van stonden af — reeds ongeveer 70 jaren geleden — een zaak gemaakt van heel de groep. Een algemeen fonds, waarvoor men elk jaar per gezin \$ 1.60 verwacht. Wel een erg klein bedrag. En de emeriti moeten zich met een veel te klein bedrag „bedruipen”. Wat de lezers zeker wel teleur zal stellen. Wat, — in Dollarland — moeten de emeriti zich „bedruipen”? Helaas is zulks het geval. Vandaar dat menig jong predikant zich zelf voorstelt, om, kon het zijn, niet aan het Emeritusfonds te „vervallen”. En reeds tientallen van jaren roept men om een Pensioenfonds, zoodat alle emeriti er uit kunnen trekken. Afgedacht hun eigen finantiële toestand. Doch men heeft nog geen plan uitgedacht dat allen bevredigt. Schrijver dezes heeft reeds jaren een plan voorgesteld, dat de predikanten zelf een zeker percent van hun salaris afstonden — hoe hooger het tractement hoe hooger de bijdrage — en dan voorts de plaatselijke Kerk en de Kerkengroep het ontbrekende opbrengend.

Tot hertoe heeft men zulk een regeling nog niet kunnen treffen. Inmiddels zucht men in menig emeritus-gezin. Vooral nu de prijzen van levensmiddelen stijgen is het inderdaad een zich „bedruipen”.

En we schamen ons eigenlijk, dat men van onze gezinnen niet meer vraagt dan \$ 1.60 in een heel jaar. En dan — in Dollarland — heeft men soms moeite om dat bedrag te heffen. Hoewel dat in de laatste jaren heel wat beter is geworden. Er komt meer systeem in de inzameling der gelden. Maar — het fonds lijdt nog steeds aan een „vitiū originis” — krank in den levenswortel. Vandaar de misère in de zaak. Het fonds een martelaar... In Dollarland — let wel!

„Things are not always what they seem”, zegt de dichter. Ellaci, dat is ook zoo bij ons.

Onder de lichamen die gewoonlijk, evenals vroeger genoemd, ter Synode verschijnen, om voor teerst of opnieuw moreelen en finantiële steun te zoeken, behoort ook de „C. L. A.”, een verkorting van „Christian Labor Association”. Voor hen, die geen Engelsch verstaan zij gezegd, dat dit beteekent: „Christelijke Arbeids-Vereeniging”. Sedert vele jaren heeft men onder ons geprobeerd om een Patrimonium op te richten naar het voorbeeld der Nederlandsche christenen. Evenals men soms getracht heeft een Christelijke Staatskundige Partij op te richten.

Van dat laatste is tot hertoe helaas nog niets gekomen. De politieke toestanden in ons land verschillen zoo enorm van die in Nederland b.v., dat men dat niet in enkele regels kan beschrijven.

Wat de arbeidersbeweging echter aangaat, begint het te „dagen in het Oosten”. Vooral door de toestanden op industrieel gebied.

Er is onder de arbeiders een zwenking — wat een groot deel van de werkende klasse betreft — in de richting — zal ik zeggen — van Rusland?

Die zwenking schijnt vooral tot openbaring te komen in de C. I. O., wat weer zoo'n verkorting is van „Commission Industrial Order”. Wat zeker geen vertaling behoeft. Leider van de C. I. O. is een zekere heer Lewis. Sommigen hebben betoogd, dat deze man onder invloed van Moskou staat. Ofschoon hij ontkent een communist te zijn. Hij is blijkbaar een krachtige persoonlijkheid. Sommigen hebben beweerd, dat hij Amerika's dictator is, of op weg is het te worden. Hij rekent — hoe vreemd dit moege klinken — op Roosevelt's moreelen steun. Om het niet sterker uit te drukken.

Onze natie stond enkele weken verstomd, met den blos der schaamte op veler kaken. Waarom toch? Omdat Lewis openlijk beweerde, dat hij rekende op Roosevelt's steun — waarom? Omdat Lewis met zijn geestverwanten, de arbeiders, welker stem hij beweert te beheerschen, hem in het Witte Huis hadden gezet! Ook met een contributie, om de Democraten in hun stembuscampagne te steunen, ten bedrage van — een half miljoen dollars. Natuurlijk verwachtte elk rechtgeaard Amerikaan dat deze aantijging direct zou worden weerlegd. Beslist ontkend. Met verontwaardiging. Helaas, helaas! Er kwam geen enkel woord van het Witte Huis om de natie gerust te stellen. Maar — er kwamen daden die luider spraken dan woorden.

In onzen staat Michigan begon men met een vorm van werkstaking, tot hertoe onder ons nog niet gezien of gehoord. „Sit-down strikes”. Werklieden die den arbeid staakten, bleven in hun fabrieken, ze sloepen er in. Gedienslige geestes brachten levensmiddelen. Brooddronken tafereelen waren veelvuldig. Wat nog erger was — de wetlige eigenaars werden verhinderd om hunne fabrieken, of zelfs hunne kantoren, binnen te treden.

De troepen werden te wapen geroepen. Dat wil zeggen de staatsmilitie. Men zou ze wellicht kunnen vergelijken bij de schutterij in het land der Vaders. Ik elk geval niet het gewone nationale leger, dat onder den president onzer Unie staat.

Hoofd de respectievelijk een zeker een hoog zijn salar.

De pres stelde de Salaris \$ zijn stem riep de s Tot be Daartoe ontvanger dommen bleven in om hunne rijen. Br openlij Toen me plaats die getal wer hadden d dacht. Ma Een alger ting der w beweerde, genis. Da bleef. De als verk toeliets van de sta anarchie. Gelukki

— de sta een soort heid dan is als reg humored' er op die Hoe dit af. Behal nedere Verder zijn neus schrijver natie.

Maar — terug — ons besch de oogen van een w Vereenig toeneemt

We ho gewend — zoofits — or den — een soms, een men die w den m God ons v in Dollar van Brun lijken. Zij in ons vol

Weleerw Het mog Gereformee enkel woon populair-w tot maand bevattelijke handelt.

De redac Mevr. van Bavinck, D Pol. Deze n ben, bieder „De Maced houd en v Gereformee Voor de stellig geer De l.g. Ge dat zij ons van „De M ten hoogst blijken om Thans st die reeds g schade led geen hulp Nu kan w hiervoor e dit toch ze Toch zou wezen voor lijk Zending komen. Dag abonné's, c vermeerder Het is d

STE